

CHƯƠNG 12

Cao Hàn tối hôm sau biết Phan Vân đã dọn ra khỏi nhà họ Chung.

Trong phòng khách nhà họ Chung, chỉ có hai người là Khả Tuệ và Cao Hàn. Mọi người đều rất ý tứ, Cao Hàn đến, cả nhà đều lánh đi Khả Tuệ sà vào lòng Hàn, đầu nửa gối trên đùi Cao Hàn, trên mặt mang một vẻ buồn. Nàng đã đem tình hình xảy ra rất giản đơn nói với Cao Hàn, lại thêm sự tự oán trách, hối hận và buồn rầu của mình.

- Em quả không hiểu, em mở cửa, đóng cửa, nhảy từng bước đi ra, tiếng đã đủ lớn rồi, sao hai người lại không nghe thấy Em cũng không phải, rõ ràng nghe thấy có người đang khóc, em còn đi bật đèn, gây cho cả nhà một phen nao động trời long đất lở. Thím Ba đã đi, má khóc suốt đêm, đến giờ cũng chưa chịu nói, bà nội cũng tức giận... trời, - Nàng đưa đẩy tròn mắt, nhìn Cao Hàn - Anh đoán xem sao, bà nội không trách ba, người làm mẹ khá là tự tin con trai của mình vẫn cứ là tốt, bà trái lại máng má không hiểu sự thế, không hiểu đàn ông, không biết giữ chồng... làm má tức mình khóc đến chết đi sống lại!

Cao Hàn ngạc nhiên nghe tất cả những điều đó, trong óc choáng váng như bị tưới một nồi súp đun sôi Hồi lâu, chàng vẫn không rõ Khả Tuệ đang nói những gì, sau đó thì chàng hiểu Ngòi ở đây, hai tay chàng chống cằm, khổ công suy nghĩ, khổ công nhớ lại, khổ công phân tích... Chàng cũng không nói Khả Tuệ lại vẫn thở dài thườn thượt:

- Kỳ thực, cũng không thể trách thím Ba, tình cảm của thím với chú Ba em đậm như thế, kết hôn được hai tháng chú Ba mất, lúc ấy thím Ba mới hai mươi mốt tuổi, ba em lúc bấy giờ nói: thím ấy coi như còn là một đứa trẻ! Em nghĩ, ba em mới bắt đầu đã thích thím ấy! Kỳ thực một người đàn ông sẽ yêu thím Ba là điều rất tự nhiên, anh nói có phải không? Thím ấy đẹp như vậy, trẻ như vậy, buồn buồn đầy chất văn nhã như vậy. Lại biết đàn piano, lại rất có tài năng... chà! Anh biết không? Em đồng tình với ba và thím Bà Hèn chi, một số ngày nay, em vẫn cứ thấy thím Ba có tâm sự, vẫn cứ thấy thím ấy tương đối không bình thường, thì ra... là vậy!

Cao Hàn trừng mắt nhìn Khả Tuệ:

- Ba em nói thế nào - Chàng giọng buồn bực hỏi

- Ba em ấy à! - Khả Tuệ lắc lắc đầu - ông lúc bấy giờ vừa rống vừa kêu với má, nói ông đúng là thích thím Ba, thích thím ấy suy nghĩ có chiều sâu hiểu tình cảm... Dù sao cũng nói ra một lô một lốc. Em không hiểu nổi ba em, ông không

phải là người sợ lười thôi, ông rất đa tình, nếu dồn ép ông quá, người chịu thua thiệt vẫn là má em!

Cao Hàn nghiêng răng:

- Nhưng, ông vẫn để nàng đi ử Giữa đêm khuya khoắt, để nàng một mình đi ử

Khả Tuệ nhìn Cao Hàn, cầm lên một quả quít trên bàn trà, nàng bắt đầu bóc vỏ quít, vừa bóc vừa nói:

- Anh muốn ông làm thế nào Trong nhà có già có trẻ, ông vẫn cứ không thể đi cùng với thím Ba Trời! Thím Ba cũng rất đáng thương, em nhìn thím ấy ra đi, lòng cũng đau đớn, nói thực, em rất thích rất thích thím ấy! Làm sao ngờ được rằng thím ấy sẽ... thím ấy sẽ... Trời! - Nàng than dài thở ngắn, đưa từng múi quít vào mồm Cao Hàn. Nàng nhìn Cao Hàn, cuối cùng ngoắt đầu một cái - Cao Hàn, chúng ta đừng bàn đến vấn đề ấy nữa, được không? Chúng ta đừng bàn đến nữa - Nàng túm lấy tay chàng - Thôi chết, phòng nước lên rồi! Anh ít nhất một tháng không đàn được ghi- ta!

Chàng rút lại tay, bần chòn đứng dậy, đi một vòng trong nhà.

- Nhà em có thuốc lá không? - Chàng hỏi

- Thuốc lá? Anh lại không hút thuốc, đòi thuốc làm cái gì?

- Anh muốn hút một điếu

Chàng lật mở hộp thuốc lá trên kỷ trà, lấy một điếu Khả Tuệ vội vàng lấy hộp quẹt mời thuốc cho chàng, cười lấy lòng nói:

- Anh tay chân luống cuống, bật lửa không khéo lại bén vào ngón tay, nếu anh muốn hút thuốc, để em bật lửa giúp anh.

Chàng đốt thuốc, rít mạnh một hơi, phun khói thuốc ra, Khả Tuệ ngỡ ngàng nhìn anh, kêu lên:

- Anh biết hút thuốc lúc nào

- Việc biết được rất nhiều, chỉ là em không biết thôi!

- Ủa - Khả Tuệ nhướn lông mày - Thì ra anh trước mặt em giả làm bộ đứng đắn, anh là một ngụy quân tử!

- Trên đời ngụy quân tử cũng có rất nhiều, không chỉ một mình anh!

- Thế là ý thế nào

- Không ăn rau càng cua, làm sao cứ kẹp người! Xem chừng hôm nay anh bản tính lắm, tại sao

Chàng gượng cười, nhìn Khả Tuệ.

- Không tại sao cả - Chàng khẽ than thở nói - Anh vẫn cứ hay bản, em biết rồi đây

Nàng nũng nịu cười, dùng bàn tay nhỏ êm dịu của nàng nắm lấy tay chàng.

- Em sẽ không chọc giận anh, em cố hết sức không chọc giận anh. Giả sử em vô tình chọc giận anh, anh có thể mắng em la em, thậm chí đánh em, nhưng anh đừng đi yêu người khác, vĩnh viễn đừng, được không?

Chàng nhìn nàng, bị mê hoặc trong ánh mắt và tiếng nói thâm tình, chuyên chú và êm dịu của nàng. Nàng dùng tay ngoặc cổ chàng, lại hiến dâng làn môi mềm mại mà ngọt đậm của nàng, lưỡi nàng còn mang hương quít.

Cùng thời gian ấy, Phấn Vân đang nằm trên giường trong nhà, để cho bác sĩ Sở chữa trị và chích thuốc. Sở Hồng Chí là bác sĩ gia đình của nhà họ Hạ. Trên thực tế, Sở Hồng Chí không chỉ là bác sĩ nội khoa mà là bác sĩ khoa tâm lý. Từ khi Văn Tiêu qua đời, mỗi lần Phấn Vân về nhà mẹ đẻ, đều bị bà Hạ ép gắp Sở Hồng Chí, ép uống thuốc ngủ, thuốc an thần của ông... và tập thở thật sâu

Lần này, mời bác sĩ Sở dường như là cần thiết, Phấn Vân từ khi nửa đêm về nhà như là rối loạn thần kinh. Nàng vẫn cứ cười, không ngừng cười, cười một cách cổ quái và thê lương. Nàng suốt đêm không ngủ, chỉ ngồi trên giường chờ đợi và cười ngốc nghếch. Hai ông bà già nhà họ Hạ đều bị nàng làm cho tay chân luống cuống. Bà Hạ muốn gọi điện thoại hỏi nhà họ Chung rốt cuộc đã xảy ra việc gì, lại bị Phấn Vân ngăn cản quyết liệt. Nàng đè tay lên ông nghe và nói:

- Chúng ta và nhà họ Chung đã không có quan hệ, cũng không nên gọi điện thoại đến nữa! Cũng đừng gây với họ nữa!

- Nhưng, - Bà Hạ buồn rầu mà bồn chồn nói - Nhất định xảy ra một số chuyện, phải vậy không?

- Xảy ra quá nhiều chuyện! - Phấn Vân chờ đợi nói, chờ đợi nói và mang cái cười chờ đợi - Đầu tiên, là Văn Tiêu chết, sau đó, là con mua Ni Ni... Ni Ni! Ủa, Ni Ni! - Nàng bỗng kinh hoàng tìm kiếm chung quanh - Ni Ni! Ni Ni đâu rồi

- Ở đây! - Thiên Vân kêu, vội vàng ẵm Ni Ni đang co quắp ở chân giường lại, đặt vào lòng nàng. Con vật nhỏ do không quen thay đổi hoàn cảnh, đang run lên cầm cập. Phấn Vân lập tức ôm nó chặt trong lòng, dùng vật dưới áo ngủ bọc lấy nó, cho nó ấm.

- Con mua Ni Ni... - Phần Vân tiếp tục nói như nằm mơ - Khả Tuệ tham gia vũ hội Sau đó, Khả Tuệ có bạn trai Sau đó, Khả Tuệ xảy ra tai nạn xe cộ. Sau đó, con và Văn Mục bị người ta túm được...

- Con nói cái gì? - Bà Hạ nghe chùng như hiểu một chút ít - Con và Văn Mục làm sao - Bà lo sợ hỏi, cảm giác của người làm mẹ đang nhắc nhở bà, có thể xảy chuyện rắc rối to! Hai mươi bốn tuổi, nó mới chỉ có hai mươi bốn tuổi!

Phần Vân sững sờ, lại cười lên, cười đến phải giấu mặt trong đám lông dài của Ni Ni Thiên Vân ngồi bên cạnh nàng, dùng tay ôm vai nàng, khẽ lay nàng hỏi dồn:

- Rốt cuộc là thế nào Chị đừng làm cho cả nhà lo sợ được không?

- Con là một con "quỷ" - Nàng cười nói - Con đến gia đình nào, gia đình ấy sẽ không yên ổn!

ông Hạ nhìn tất cả những cái đó, đơn giản nói:

- Đi mời bác sĩ Sở đến, nó cần một thầy thuốc tâm lý!

- Đừng làm cho to chuyện! - Phần Vân không cười nữa, chính xác nói - Con không hề bị bán loạn tinh thần, con chỉ thấy được rằng việc đời rất đáng cười Rất nhiều lúc, chúng ta đều đang diễn trò, cũng không biết diễn cho ai xem!

- Phần Vân! - Bà Hạ kêu to - Mà nói rõ xem, cái gì mà mà và Văn Mục bị túm được. Việc gì bị túm được?

Phần Vân ngẩng đầu lên nhìn mẹ, nàng lại cười:

- Họ cho rằng con và Văn Mục đang yêu đương. Cả nhà náo động một phen trời long đất lở, hết sức căng thẳng, đành tống con về nhà!

- Chị - Thiên Vân nhìn xói nàng, hỏi - Chị phải là đang cùng Văn Mục yêu đương hay không?

Phần Vân cười to lên, đặt Ni Ni trên giường, nàng cười đến thở hổn hển.

- Em nghĩ thế nào - Nàng hỏi lại - Cứ như là tiểu thuyết rất hay, phải vậy không? Viết ra chắc chắn sẽ vang dội, chỉ có điều người ta sẽ ra lệnh cấm!

- Chị! - Thiên Vân kêu

Phần Vân không cười, ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng trong sáng nhìn cha mẹ, lại nhìn Thiên Vân, chân thành thẳng thắn, đứng đắn nói:

- Con không, tuyệt đối không cùng Văn Mục yêu đương. Đó là một sự hiểu lầm, một sự hiểu lầm rất đáng cười, cho nên con cứ muốn cười!

Bà Hạ yên tâm trở lại, lập tức, bà lại nổi giận:

- Nếu đã là hiểu lầm, họ dựa vào cái gì nửa đêm khuya khoắt xua con về! Tôi gọi điện thoại cho họ nói cho ra lẽ!

Phấn Vân kéo áo mẹ.

- Chẳng lẽ mẹ không cho con ở lại, còn muốn xua con về nhà họ Chung hay sao

- Nói bậy! - Bà Hạ xúc động ôm lấy Phấn Vân - Con cũng đừng về nhà họ Chung nữa, vĩnh viễn đừng về.

- Thế thì còn nói cho ra lẽ cái gì? Rồi hơi gây chuyện làm gì? Hiểu lầm! Con không tức giận, ba má tức giận cái gì?

Vì vậy, bà Hạ không gọi điện thoại nữa, mọi người đều nín nhịn. Nhưng Phấn Vân sau khi về nhà không bình thường, nằng không ăn không uống không ngủ, ngồi ở trên giường, chốc thì ngây người như mất hồn, chốc lại cười ngốc nghếch. Hỏi chuyện nằng, nằng cũng trả lời không được rõ ràng, không hỏi chuyện nằng, nằng suốt ngày không mở miệng. Điều đó khiến vợ chồng nhà họ Hạ và Thiên Vân vô cùng lo lắng. Ban ngày Thiên Vân lợi dụng thời gian đến lớp, gọi điện thoại đến văn phòng của Văn Mục. Văn Mục đem sự hiểu lầm xảy ra ban đêm kể lại một lượt, đương nhiên, nói không được rõ ràng, bởi vì không thể kéo Cao Hàn vào chuyện, ông không có cách nào giải thích làm sao Phấn Vân lại phục vào lòng ông khóc lóc. Thiên Vân lòng đầy nghi ngờ, về đến nhà chỉ nói với mẹ:

- Má, mời Sở Hồng Chí đến đi! Dù cho là chuyện gì, chị vẫn có chút không bình thường!

Sở Hồng Chí đến, Phấn Vân đành để cho Sở Hồng Chí chữa trị. Sở Hồng Chí là người tương đối có tiếng tăm trong số thầy thuốc khoa tâm lý. Ông tuổi không lớn, chỉ mới trên dưới bốn mươi tuổi, ở Mỹ về, đến nay còn bảo lưu công việc ở bên ấy. Trong vòng một năm, vẫn có đến vài tháng ở ngoài nước. Tay nghề của ông cũng rất cao siêu, ông rất có thể để bệnh nhân buông lỏng mình, cũng rất có thể để bệnh nhân tin cậy ông. Phấn Vân có một lần từng nói với ông:

- ông biết không? Công việc của ông coi như là một linh mục, những bệnh nhân cần nói, ông cũng ngồi một bên nghe họ nói

Sở Hồng Chí nghĩ một chút rồi cười cười:

- Cô nên nói, linh mục đều là thầy thuốc khoa tâm lý rất giỏi, thầy thuốc khoa tâm lý lại tuyệt đối không phải là linh mục!

- Tại sao

- Bởi vì... - Sở Hồng Chí cười rất thẳng thắn - Thầy thuốc khoa tâm lý sẽ kết hôn, linh mục không thể.

Phấn Vân cũng cười Trong thời gian điều trị, Phấn Vân tương đối thích Sở Hồng Chí, bởi vì ông rất có khiếu hài hước. Sở Hồng Chí có một gia đình không mấy hạnh phúc, vợ ông một số năm trước chết vì chứng ung thư, để lại hai đứa con nhỏ. Cho nên lúc Văn Tiêu mới chết, Sở Hồng Chí từng tận tâm tận ý chữa trị cho Phấn Vân. ông từng nói với nàng rất thẳng thắn:

- Nỗi đau của cô, tôi đều hiểu được. Trước đây đọc Phù sinh lục ký, xem thấy Thẩm Tam Bạch khuyên vợ chồng trong thiên hạ, tình cảm không nên quá đậm, để tránh khỏi lúc một người đột ngột ra đi, người kia đau khổ quá mức. Thứ cảm giác đó chỉ có bản thân người đã trải qua mới có thể hiểu được! Giữa tôi và vợ tôi chưa hề yêu nhau đến chết đi sống lại, nhưng khi cô ấy đi tôi vẫn đau khổ đến cực độ!

Phấn Vân chịu để cho Sở Hồng Chí chữa trị, bởi ông cẩn thận, ông thành khẩn, ông tựa như một người bạn.

Lúc này, Sở Hồng Chí ngồi trước giường Phấn Vân. ông đặc biệt tách Thiên Vân và vợ chồng họ Hạ ra ông chăm chú nhìn Phấn Vân, khẩn thiết mà chân thành nói:

- Nói đi!

- Nói cái gì? - Nàng hỏi

- Cô muốn nói cái gì thì nói cái ấy

- Tôi muốn nói... - Phấn Vân nghiêng đầu nghĩ một chút - Đời người là một hài kịch.

- Tôi đồng ý - Sở Hồng Chí cười

- Tôi nghĩ, tôi bất luận nói cái gì ông cũng đều đồng ý.

- Chưa chắc đã như vậy Cô lại nói nữa xem!

- Tôi nói, tôi không cần thầy thuốc.

- Đúng! Cô cần ngủ, dinh dưỡng, nghỉ ngơi, chăm sóc và tình yêu

Nàng kinh động, nhìn ông, cười

- Tiếc rằng thầy thuốc như ông, rất nhiều phương thuốc ông không pha chế được.

ông cũng cười, giơ tay đập đập tay nàng.

- Để tôi chích cho cô một mũi, ngủ ngon một giấc, đợi cô ngủ đủ, nghỉ ngơi đủ, tinh thần cũng phấn chấn, chúng ta lại thảo luận kỹ trong những phương thuốc của tôi, có vị thuốc nào không pha chế được! Bây giờ ít nhất tôi có thể pha chế cho cô ba thứ thuốc trước mắt! Thế nào

- ông muốn chích cái gì cho tôi Có một thứ thuốc chích tên là "quên đi", chích vào có thể quên sạch sành sanh mọi việc trước đây hay không?

- Cô không cần chích thứ ấy, cái đó sẽ khiến cô biến thành trì độn!

- Đúng, tôi đang hy vọng trì độn!

ông nhìn sâu nàng, chuẩn bị thuốc chích.

- Ông thuốc này chích vào, bảo đảm cô sẽ trì độn!

- Trì độn đến mức độ nào

- Đến mức độ ngủ!

- Ha! Xoay xỏa nửa ngày, vẫn là thuốc an thần! ông không thấy rằng tôi rất trấn định ử Nhưng... - Nàng nghĩ một chút, cuốn tay áo lên - Chích đi! Ngủ được cũng là một cái phúc!

ông nhìn cổ tay trắng muốt của nàng, mạch máu ở lớp da trắng nhợt thấp thoáng có thể nhìn thấy. Cánh tay gầy nhỏ của nàng hết sức đáng thương. ông thất nịt cao su, để huyết quản tĩnh mạch nổi lên, vừa đâm mũi kim vào, ông vừa tìm đầu đề câu chuyện theo thói quen, để tránh cho bệnh nhân khỏi cảm thấy đau

- Cô lần trước nói với tôi, có một người bạn mắc "chứng mất trí nhớ", hiện giờ, cô ấy đã khỏi chưa

- Cô ấy sẽ không khỏi - Nàng rất nhanh nói - Tôi là cô ấy, tôi cũng sẽ không khỏi Bác sĩ Sở, ông có từng hy vọng mất đi ký ức hay không?

- Chưa từng, tôi biết đối mặt với sự thật như thế nào

- ông có thể khiến bản thân ông mất đi ký ức được không?

- Không thể.

- Hừ! - Nàng thờ dài, lắc đầu - ông cũng chỉ là một người bình thường!

- Vốn dĩ là người bình thường, ai cũng đều là người bình thường! Ký ức cũng là một thứ rất tốt, có khi sẽ bù lấp vào chỗ trống rỗng trong tâm linh một con người,, có khi cũng sẽ mang đến vui sướng và đau khổ, con người không nên vứt bỏ ký ức. - ông rút kim, dờn cổ tay nàng. Nét mỉm cười lan bên môi - Còn nhớ lần đầu tiên chích cho cô, cô mới mười lăm tuổi, bởi vì cãi nhau với cô giáo dạy Anh văn, cô mắng bà ấy là mẹ phù thủy tâm lý bất thường, bà ấy đòi đuổi cô, cô tức đến nỗi vừa run lên vừa khóc vừa nháy, ba cô không biết làm thế nào, đành tìm tôi đến chích thuốc an thần cho cô Phần Vân, cô vẫn cứ là một đứa trẻ tình cảm dễ kích động. Vấn đề của cô xuất phát ở một số năm nay, cô quá mức đè nén mình, vừa không thể khóc thỏa thuê, vừa không thể cười thỏa thuê!

Mắt nàng ươn ướt.

- Mười lăm tuổi ông còn nhớ được? Đó là việc một trăm năm về trước rồi - Nàng dựa trên gối, hơi choáng váng, được tính ấy hiệu quả rất nhanh - Bác sĩ Sở, ông ngày mai còn đến chứ?

- Phải!

Nàng mỉm cười, giơ tay vuốt Ni Ni, ôm Ni Ni trong lòng, nàng lơ mơ buồn ngủ. Áp úng, nàng mơ hồ nói một câu:

- May mà ông là thầy thuốc, nếu không tôi sẽ cho là ông yêu tôi

Nhắm mắt, nàng thiu thiu ngủ.

Giấc ngủ đó được vừa dài vừa lâu vừa say, ngay cả nằm mơ cũng không có. Nàng bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Mở mắt ra, nàng nhìn thấy Thiên Vân đang nắm ống nghe điện thoại, hết sức khó chịu thấp giọng kêu:

- Nói với anh mấy trăm lần rồi, sao anh lại gọi điện thoại tới Cao Hàn, anh không thể nói chuyện với chị tôi, chị ấy đang bệnh, chích thuốc an thần mới ngủ được! Anh rốt cuộc có việc gì? Đừng lại đem việc của anh với Chung Khả Tuệ làm phiền chị tôi, chị ấy với nhà họ Chung sớm đã không có quan hệ rồi Cái gì? Anh bây giờ muốn đến? Anh lập tức sẽ đến? Không được, không được.

Phần Vân hoàn toàn tỉnh, mở to mắt, nàng nhìn Thiên Vân. Cao Hàn! Nàng có nghe lộn hay không? Là Cao Hàn ử Nàng chống người dậy, chìa tay cho Thiên Vân.

- Đưa cho chị ống nghe, chị nói chuyện với anh ấy!

Thiên Vân đưa ống nghe cho nàng, vừa đi ra cửa phòng, vừa căn dặn:

- Chị đừng quá phí sức lực, bác sĩ Sở nói chị cần nghỉ ngơi!

Nàng đỡ lấy ống nghe, đưa mắt nhìn theo Thiên Vân rời đi

- Cao Hàn? - Nàng hỏi

- Phấn Vân! - Cao Hàn kêu lên - Đây là lần điện thoại thứ mười hai của anh! Em khỏe không? Tại sao không thể nhận điện thoại

- Họ chích cho em... - Nàng nói - Em đã ngủ.

- Chích? Em bệnh hả? Đừng nói, anh lập tức đến nhà em! Chúng ta gặp hãy nói chuyện!

- A lô! - Nàng kêu, đầu óc có phần sáng rõ. - Anh không thể đến, không được phép đến! Chúng ta đã nói chuyện rõ ràng rồi, anh đã nói không lại...

- Nói rất dễ, làm rất khó! - Chàng nói - Nhất là sau khi nghe Khả Tuệ nói đến chuyện xảy ra tối hôm trước...

- Khả Tuệ nói với anh? Cô ấy nói gì với anh?

- Nói với anh, em và ba cô ấy cùng ở một chỗ, bị cô ấy bắt gặp.

- A - Nàng buồn thiu đáp khẽ một tiếng, trong lòng đang nhanh chóng xoay chuyển ý niệm, nhanh chóng sắp xếp lại ý nghĩ của mình - Anh đã biết rồi - Nàng thấp giọng nói - Anh coi, anh không phải là người duy nhất!

- Bớt cái trò đó đi! - Tiếng Cao Hàn thô lỗ! man rợ mà mạnh mẽ!, tràn đầy tình cảm, tràn đầy thấu hiểu, tràn đầy buồn khổ - Anh không tin một chút nào cả! Không tin một ly nào! Bởi vì anh quá hiểu em! Em tuyệt đối không phải là người phụ nữ đồng thời có thể yêu hai người đàn ông! Nhà họ Chung nếu không phải xuất phát từ hiểu lầm, thì là hãm hại em! Anh phải điều tra rõ! việc này, anh nói cho em biết, anh phải điều tra rõ!

- Đừng điều tra! - Nàng càng yếu ớt - Xin anh đừng điều tra!

- Thế thì, nói cho anh biết là chuyện gì.

- Em không muốn nói

- Được - Chàng ngừng một lát - Anh tới!

- Không được!

- Phấn Vân! - Chàng kêu - Muốn anh từ nay không gặp em, anh làm không nổi, anh quả thực làm không nổi, anh làm không nổi... - Chàng nói liền một chặp, giọng thấp, trầm nói gần hai mươi lần "anh làm không nổi", nói đến nỗi Phấn Vân nát lòng, nước mắt sắp rơi xuống.

- Cao Hàn, - Nàng nén hơi nói - Anh là đàn ông, đừng giở trò trẻ con. Anh đừng bức tôi, chúng ta đã nói với nhau xong rồi, ở công viên Thanh Niên, chúng ta đã đem tất cả giải quyết xong. Nếu anh tiếp tục bức tôi, tôi nói cho anh biết... tôi sẽ... tôi sẽ... - Nàng cắn môi

- Em sẽ thế nào - Chàng hỏi

- Không phải chỉ có Khả Tuệ làm việc ấy - Nàng cắn răng nói - Nếu là tôi làm, tôi sẽ không cho phép không đạt tới mục đích, bởi vì nhà tôi ở tầng lầu thứ mười hai!

Đầu kia điện thoại, Cao Hàn dường như hít ngược lại một ngụm hơi mạnh.

- Anh đầu hàng. - Chàng gấp rút mà nghệt thở - Anh đều nghe em, y theo em, em muốn làm thế nào thì làm như thế. Anh đầu hàng.

- Thế thì, vĩnh viễn đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, vĩnh viễn đừng đến thăm tôi, vĩnh viễn cũng đừng đến làm phiền tôi!

Nàng cắt điện thoại Thiên Vân bung sữa và đồ ăn vào

- Chuyện gì vậy Cao Hàn tìm chị làm gì? Anh ta phải chẳng đang cãi nhau này lửa với Khả Tuệ?

- Phải - Nàng hít hít mũi - Hai người cãi cọ nhau, muốn chị làm người hòa giải - Nàng nói dối được giống như thật.

- Chị còn đi lo việc nhà người khác à! - Thiên Vân trợn trừng mắt - Để họ cãi nhau! Tốt nhất cãi nhau đến máu nhà cũng sục!

Phấn Vân nhìn Thiên Vân, trong lòng bỗng vụt qua một ý nghĩ, nếu là Thiên Vân gả vào nhà họ Chung thì sao Nhìn dáng vẻ kiên định của Thiên Vân, nàng biết, nếu là Thiên Vân, tất cả mọi việc đều không giống như vậy! Văn Tiêu không nhất định sẽ chết, Thiên Vân cũng quyết không thể yêu cùng một người đàn ông với Khả Tuệ. Nếu quả thực xảy ra Thiên Vân cũng quyết sẽ không rút lui khỏi chiến trường. Bi kịch, là cái mà tính cách bản thân mỗi một người tạo thành. Bỗng nhiên, nàng thấy được mình có phần ngốc nghếch, hoặc giả, nàng nên cùng Cao Hàn trốn đi Hoặc giả, nàng bắt tất lo đến chuyện sống chết của Khả Tuệ? Hoặc giả... nàng cắn răng, dường như lại nhìn thấy cái tay Khả Tuệ nắm vạt áo mình, buồn rầu muốn thổ lộ, đôi mắt ngấn lệ, lại cả thân thể nằm dưới bánh xe của Khả Tuệ... Nàng vụt hắt đầu, hắt đi cả những ý nghĩ hèn hạ ấy